

Mijn verhaal

OOK ELKE WEEK TE BELUISTEREN OP WWW.LIBELLE.BE/MIJNVERHAAL

Sigrid (35) nam loopbaanonderbreking en trok naar Tanzania

”Alle hulp is welkom!’ kreeg ik als antwoord. Enkele weken later stond ik in Moshi. Het is geweldig om de mensen daar iets bij te leren!”

”De voorbije tien jaar zijn heftig geweest. Stress, deadlines... een drukke baan bij een reclamebureau gaat niet in je koude kleren zitten. Ik voelde al een tijd dat ik iets anders wilde doen met mijn leven. In 2003 nam ik een paar maanden loopbaanonderbreking en ging rondtrekken door Zuid-Amerika. Daarna begon ik opnieuw te werken, maar ik nam wel elk jaar een maand vrij om te reizen.

Twee jaar geleden trok ik naar Nepal, waar ik met een groep een trekking deed tot op 5600 meter. Om onze bagage te dragen en tenten op te zetten, waren er dertig sherpa's mee, sommigen op blote voeten. Hun levensomstandigheden zetten me aan het denken, en thuis besloot ik mijn ontslag te geven, zonder te weten wat ik daarna zou doen. Mijn baas bood me op het laatste moment zes maanden loopbaanonderbreking aan, waar ik uiteindelijk op inging. Op internet zocht ik naar vrijwilligerswerk in het buitenland. Zo kwam ik op de blog van Syl Arickx terecht. Syl is een Vlaamse kleuteronderwijzeres die al anderhalf jaar in Tanzania woont en zich het lot van de 'porters' van de Kilimanjaro aantrekt. Hun situatie lijkt op die van de sherpa's in Nepal: ook zij dragen de bagage van toeristen tegen een hongerloon naar boven en worden beschouwd als het laagste van het laagste.

Ik mailde met Syl en kreeg na twee dagen antwoord: 'Alle hulp is welkom!' En zo stond ik enkele weken later in Tanzania.

Syl was daar net begonnen met een mobiele school voor de Kilimanjaro-dragers. In Moshi, een stadje aan de voet van de berg, werd al Engelse les gegeven, maar er kwam niet veel volk opdagen omdat niemand geld had om naar Moshi af te zakken. Dus tikte Syl een jeep op de kop en trok zelf naar de omliggende dorpjes om de porters Engelse les en EHBO te geven. En ik mee! We kampeerden in tentjes, soms op het dorpsplein, tot groot jolijt van de plaatselijke bevolking. Op elke locatie konden we een week of twee blijven, en in die tijd probeerden we de porters zoveel mogelijk praktische kennis van het Engels mee te geven. Genoeg om op een basisniveau te communiceren met de toeristen. Het was geweldig te zien hoe trots die mensen, waar iedereen op neerkijkt, waren als ze iets geleerd hadden.

Maar wat me het meest heeft aangegrepen, is wat Syl doet in Moshi, het stadje waar ze zelf woont. Het begon met een jongetje dat haar aanklampte op straat. Hij was thuis weggelopen, zijn moeder was gestorven en vader dronk, en hij wist niet waar naartoe. Ze bracht hem naar een tehuis, maar toen ze daar de volgende dag ging kijken, was hij weer weg. Enkele dagen later kwam ze hem opnieuw tegen op straat. Uiteindelijk besliste ze voor hem en vijf lotgenootjes twee kamers te huren. Met vallen en opstaan probeert ze de jongens nu voor zichzelf te leren zorgen. Elke week gaat ze met hen inkopen

doen. Het is voor beide partijen nog wennen. In het begin hamsterden de jongens het eten onder hun matrassen, en lieten Syl dan opnieuw naar de winkel lopen. Tot ze doorhad wat er aan de hand was en de matrassen controleerde bij elk bezoekje. Nu weten de jongens dat smokkelen geen zin heeft. Een nog grotere uitdaging was hen naar school krijgen. Syl vond een schooltje in de buurt bereid om de jongens les te geven, en ze beloofde elk van hen een fiets als ze tien dagen na elkaar naar school zouden gaan. Wat ondertussen ook is gebeurd...

Sinds kerst ben ik weer in België en opnieuw aan 't werk. Maar ik kan de band met Moshi niet doorknippen, en ben nu op zoek naar sponsoring voor Syls projecten, die qua bekendheid natuurlijk niet op kunnen tegen die van grote hulporganisaties. Maar net dat kleinschalige trok me zo aan: in iets kleins zit iemand zijn hart, het is geen onderdeelje van een groot geheel. Dit is zonder twijfel een van de mooiste dingen die ik in mijn leven gedaan heb. Loslaten kan ik het ook niet. Ik mis Tanzania, ik mis het contact met de mensen daar. Als ik ooit nog vrijwilligerswerk doe, dan zal het voor een langere tijd zijn.”

Meer over Syl Arickx' projecten leest u op www.tangatanga.com/syl Contact met haar opnemen kan via sylarickx@yahoo.com

Interview: Anne Adé.

WILT U OOK UW VERHAAL VERTELLEN? Schrijf dan met voldoende gegevens (die door ons discreet behandeld worden) naar Libelle - Mijn verhaal, Uitbreidingstraat 82, 2600 Berchem. Of mail naar mijnverhaal@libelle.be